

Arrest

nr. 102 185 van 30 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. DIERCKX en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. In Iran beoefende u een gevechtssport. Na uw legerdienst bij de 'Sepah e Pasdaran' (Revolutionaire Garde) werd u door hen in dienst genomen. U bekleedde er verschillende functies. Zo was u als soldaat gestationeerd aan de grens met Irak, maar u deed ook kantoorwerk in Teheran. U kende in Iran nooit problemen met de autoriteiten, noch met medeburgers. In juli 2005 reisde u legaal naar België om te studeren. U had hiervoor de toestemming van uw werkgever. U bleef echter wel bij de Sepah in dienst en verklaarde dat u in geval van terugkeer uw job zal moeten hervatten. In België volgde u een taalcursus maar u kon zich niet inschrijven aan de universiteit. In 2007 verliep uw paspoort en u liet

dit verlengen bij de Iraanse ambassade. Ongeveer vier jaar na uw aankomst vernam u via het internet hoe de Iraanse ordediensten na de presidentsverkiezingen optraden tegen opposanten. U besliste toen dat u niet meer naar uw job bij de Sepah wilde terugkeren. U bleef in België en werkte onder andere in een snackbar. Na enkele jaren diende u een regularisatieaanvraag in maar u kreeg nog geen definitieve beslissing. In april 2012 werd uw aanvraag voor een arbeidsvergunning geweigerd. Daarop ging u naar de Dienst Vreemdelingenzaken om uw beklag te doen over het feit dat u nog geen antwoord had gekregen op uw regularisatievraag. U wendde zich hiervoor echter tot de dienst die asielzoekers registreert en diende aldus een asielaanvraag in op 2 mei 2012. Bij terugkeer vreest u ondervraagd te worden over uw verblijf in België, u meent ook dat ze u zouden dwingen om uw job bij de Sepah te hervatten. U beschikt over een verlopen Iraans paspoort afgeleverd door de Iraanse ambassade in Brussel op 29 april 2007, uw shenasnameh (geboorteboekje), loonfiches, foto's van uzelf op uw werk bij de Sepah, documenten mbt de weigering van uw arbeidsvergunning in België en een CD-rom met beelden van uzelf tijdens uw dienst bij de Sepah.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u in geval van terugkeer naar Iran verplicht zal worden om uw job bij de 'Sepah e Pasdaran' te hervatten. Uw arbeidscontract zou immers niet stopgezet zijn. Het zou enkel tijdelijk zijn opgeschort voor de duur van uw studies in het buitenland (CGVS, p.6 en 7). Men zou u voor uw vertrek naar België hebben laten beloven dat u na uw terugkeer opnieuw bij de Sepah zou komen werken (CGVS, p. 6 en 7). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van uw job bij de Sepah en de daaraan gekoppelde vrees bij terugkeer. Gevraagd naar uw beroep in Iran antwoordde u dat u handelaar was in computers en ook herstellingen deed. Als motief voor uw asielaanvraag verwees u op DVZ uitsluitend naar uw goede integratie in België (DVZ Vragenlijst vraag 10, p. 2 en vraag 5 p. 3). Het is echter allerminst aannemelijk dat u het hoofdmotief voor uw asielaanvraag niet zou vermelden. Geconfronteerd met bovenstaande anomalie antwoordde u dat u niet wist hoe de procedure zou verlopen en dat u bang was om documenten te tonen mbt uw functie bij de Sepah. U stelde dat u enkel naar de DVZ was gegaan om te klagen over uw lange regularisatieprocedure en dat u niet wist dat u op de afdeling was terechtgekomen waar asielaanvragen worden geregistreerd. U voegde toe dat uw advocaat u niet had ingelicht over het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook asielaanvragen registreert (CGVS, p. 3 en 7). Deze uitleg houdt echter helemaal geen steek, temeer omdat u op dat moment al bijna zeven jaar in België verbleef. Uw asielaanvraag werd trouwens geregistreerd op 2 mei 2012 terwijl het gehoor op de DVZ pas plaatsvond op 15 mei 2012. U had dus wel degelijk de mogelijkheid om u terdege te informeren over de asielprocedure in België. Gelet op bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde vrees voor terugkeer. Deze wordt trouwens verder ondermijnd doordat u pas op 2 mei 2012 een asielaanvraag indiende. Nochtans verklaarde u dat u reeds vier jaar na uw aankomst nav beelden op het internet over het optreden van de ordediensten na de presidentsverkiezingen (die plaatsvonden in juni 2009) besliste dat u niet meer voor de Sepah wilde werken. U antwoordde in dit verband dat u meende dat u een verblijfsstatus in België zou verkrijgen op basis van uw regularisatieaanvraag (CGVS, p. 6 en 7), hetgeen niet kan worden weerhouden als uitleg voor uw nalaten. Uw gedrag kan dan ook niet in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op bovenstaande kan geen enkele geloof worden gehecht aan uw bewering dat u nog in dienst zou zijn van de Sepah e Pasdaran en bij terugkeer zou gedwongen worden om uw functie opnieuw op te nemen.

Tot slot dient toegevoegd dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat enkel en alleen het vragen van asiel in het buitenland een reden vormt om vervolging te vrezen bij terugkeer naar Iran. Bovendien hebt u Iran destijds legaal verlaten met uw eigen paspoort.

De door u neergelegde documenten bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit en het feit dat u bij Sepah heeft gewerkt, hetgeen niet betwist wordt. Uit geen van deze documenten blijkt dat u nog steeds in dienst zou zijn bij de Sepah. Uit het attest dd. 01/12/1384 (Perzische kalender, komt overeen met 20 februari 2006) ondertekend door een personeelsdirecteur blijkt enkel dat u werd vrijgesteld van dienst en dat er een eindafrekening gemaakt werd. Dat u nog anno 2013 steeds in dienst zou zijn bij de Sepah kan hieruit geenszins worden afgeleid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 *juncto* het protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 *juncto* de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel werpt verzoekende partij de schending op van artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens voert zij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit artikel het volgende bepaalt: *"Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden"*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij nog in dienst zou zijn van de *Sepah e Pasdaran* en bij terugkeer zou gedwongen worden om haar functie opnieuw op te nemen, daar verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van haar job bij de *Sepah* en de daaraan gekoppelde vrees bij terugkeer en daar verzoekende partij haar asielaanvraag pas indiende op 2 mei 2012 terwijl zij verklaarde dat zij reeds vier jaar na haar aankomst, in 2009, besliste dat zij niet meer

voor de *Sepah* wilde werken, verwijst verzoekende partij naar de definitie van het begrip 'vluchteling' overeenkomstig artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en herhaalt zij haar eerdere verklaring dat gelet op de geweldplegingen van de *Sepah e Pasdaran* bij de verkiezingen in Iran in 2009 zij niet meer wenst te werken voor de Revolutionaire Garde en dat zij van oordeel is dat zij bij een terugkeer naar Iran haar job bij de *Sepah* verplicht zal moeten hervatten. Ze stelt dat een weigering tot het opnieuw in dienst treden bij de *Sepah* zeer ernstige risico's inhoudt, daar de *Sepah* in dergelijk geval immers zeer streng en gewelddadig optreedt. Verzoekende partij verwijst hiervoor naar een interview van een voormalig lid van de *Sepah*, dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3). Het voormalige lid en zijn collega's werden met de dood bedreigd omdat zij weigerden nog deel te nemen aan het verraad en de misdaden gepleegd door hun oversten. Inzake het niet vermelden van haar job bij de *Sepah* op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt verzoekende partij dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal wel klaar en duidelijk melding heeft gemaakt dat zij bij haar vertrek uit Iran heeft moeten beloven aan de *Sepah* bij haar terugkeer opnieuw in dienst te komen. Eveneens heeft zij hier verklaard dat zij gelet op de gewelddadige gebeurtenissen in juni 2009 niet meer bij de *Sepah* wilt werken. Vervolgens haalt verzoekende partij aan dat het feit dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken hier niet onmiddellijk naar verwezen heeft, ingegeven werd door angst. Ze was bang om de documenten te tonen waaruit haar functie bij de *Sepah* blijkt. Verzoekende partij meent dat verwerende partij met deze verklaring rekening dient te houden in haar motivering tot weigering. Ten slotte betoogt verzoekende partij dat de motivering van verwerende partij dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekende partij nog in dienst is van de *Sepah* en bij terugkeer verplicht zou worden haar functie opnieuw op te nemen, zuiver speculatief is. Immers bewijst verzoekende partij dat zij voor de *Sepah* heeft gewerkt, hetgeen niet betwist wordt door verwerende partij. Verzoekende partij wijst erop dat er geen enkel bewijs voorligt dat de arbeidsovereenkomst werd beëindigd. Evenmin kan uit geen enkel voorliggend document worden afgeleid dat de vrijstelling die verzoekende partij kreeg om te gaan studeren in het buitenland een beëindiging van de arbeidsovereenkomst behelst.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Voorts dient te worden aangestipt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij eveneens in gebreke blijft. Immers, het verwijzen naar een artikel waarin sprake is van een aantal voormalige leden van de *Sepah* die met de dood werden bedreigd omdat zij weigerden nog deel te nemen aan het verraad en de misdaden gepleegd door hun oversten toont op geen enkele manier aan dat verzoekende partij zelf in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij aangaande de vaststelling van verwerende partij dat zij haar job bij de *Sepah* niet heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 8). Dit geldt des te meer voor het element dat aan de grondslag ligt van haar vrees om terug te keren naar Iran. De door verzoekende partij ingeroepen reden om haar job bij de *Sepah* niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden, namelijk de angst om documenten te geven in verband met de *Sepah*, kan niet als aanvaardbare verschoningsgrond voor haar verzwijgen worden aanzien, gelet op het feit dat elke kandidaat-vluchteling gehouden is zijn volledige medewerking te verlenen aan de overheid die zijn asielaanvraag behandelt, hetgeen onder meer inhoudt dat hij alle gegevens vermeldt die dienstig zijn voor het onderzoek, de waarheid dient te vertellen en geen valse verklaringen mag afleggen (RvS 18 maart 2004, nr. 129.344).

Aangaande het argument van verzoekende partij dat er geen enkel bewijs voorligt dat de arbeidsovereenkomst tussen verzoekende partij en de *Sepah* werd beëindigd waardoor de motivering van verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekende partij nog in

dienst is van de *Sepah* zuiver speculatief is, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en het daarentegen de taak van de asielzoeker zelf is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvragen aan te reiken. In weerwil van het betoog van verzoekende partij, moet de commissaris-generaal dus niet op zoek gaan naar “bewijzen à charge” maar dient de asielzoeker zijn verklaringen te staven en in onderhavige stand van de procedure de motieven van verweerder met concrete elementen en objectieve informatie te weerleggen. Verzoekende partij slaagt hier *in casu* niet in, aangezien de neergelegde documenten op geen enkele manier aantonen dat verzoekende partij nog steeds in dienst is van de *Sepah*. Derhalve oordeelt verwerende partij terecht dat verzoekende partij er op geen enkele manier in slaagt haar vrees voor vervolging omwille van het weigeren haar werk bij de *Sepah* te hervatten aannemelijk te maken, wat dient te worden samen gelezen met de voormelde flagrante omissie bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.5.1. Verder wordt door verzoekende partij opgeworpen dat de beperkte kennis van verzoekende partij in verband met de asielprocedure, het feit dat verzoekende partij voorheen reeds een regularisatieaanvraag heeft ingediend en het feit dat verzoekende partij destijds Iran legaal heeft verlaten met een eigen paspoort losstaan van de vraag of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat bovenstaande opmerking blijkt geeft van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Aangaande de beperkte kennis van verzoekende partij in verband met de asielprocedure, merkt de Raad op dat dit argument door verzoekende partij zelf naar voren geschoven werd om te verklaren waarom zij haar job bij de *Sepah* niet vermeld had op de Dienst Vreemdelingenzaken. Vervolgens oordeelt verwerende partij terecht dat dit argument niet afdoende is het niet vermelden te vergoelijken. Het is dus geenszins de vaststelling dat verzoekende partij een beperkte kennis heeft van de asielprocedure op zich die geleid heeft tot de beslissing dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partij, maar wel de vaststelling dat verzoekende partij verzuimde alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas te vermelden tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij hiervoor geen afdoende verklaring kon geven. Het feit dat verzoekende partij voorheen reeds een regularisatieaanvraag heeft ingediend is eveneens een element dat door verzoekende partij zelf werd aangehaald, dit om te verklaren waarom zij pas op 2 mei 2012 een asielaanvraag heeft ingediend terwijl zij reeds in 2009 beslist had dat zij niet meer voor de *Sepah* wilde werken. Zij meende namelijk dat zij een verblijfsstatus in België zou verkrijgen op basis van deze regularisatieaanvraag. Deze verklaring wordt vervolgens door verwerende partij niet aanvaard. Het is dus wederom niet het feit dat verzoekende partij voorheen reeds een regularisatieaanvraag heeft ingediend dat heeft geleid tot de negatieve beslissing, maar wel de vaststelling dat verzoekende partij er niet in slaagt haar laattijdige asielaanvraag afdoende te verklaren. Ten slotte oordeelt de Raad dat verwerende partij bij de vraag of er aanwijzingen zijn dat enkel en alleen het vragen van asiel in het buitenland een reden vormt om vervolging te vrezan bij terugkeer naar Iran, terecht rekening houdt met het gegeven dat verzoekende partij destijds Iran legaal heeft verlaten met haar eigen paspoort. Uit de landeninformatie blijkt immers dat het ten aanzien van zij die Iran op een illegale wijze hebben verlaten is dat een verstrengde controle plaatsvindt, waarbij de persoon hoogstwaarschijnlijk zal worden ondervraagd over het hoe en waarom van deze illegale uitreis. Personen die Iran daarentegen op een legale wijze hebben verlaten, worden doorgaans enkel gecontroleerd op naam. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit de landeninformatie blijkt dat noch ten aanzien van personen die Iran legaal hebben verlaten noch ten aanzien van personen die Iran illegaal hebben verlaten er aanwijzingen zijn dat het enkel en alleen het vragen van asiel in het buitenland een reden vormt om vervolging te vrezan bij terugkeer naar Iran (administratief dossier, stuk 12).

2.2.6. Inzake het argument van verzoekende partij dat door verwerende partij eveneens rekening moest worden gehouden met haar verwijzing naar haar goede integratie in België, dient door de Raad te worden opgemerkt dat de goede integratie van verzoekende partij in België niet relevant is bij de beoordeling van een asielaanvraag. Immers wordt enkel nagegaan of verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Voormelde redenen verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 juni 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door een advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Verzoekende partij maakt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT